

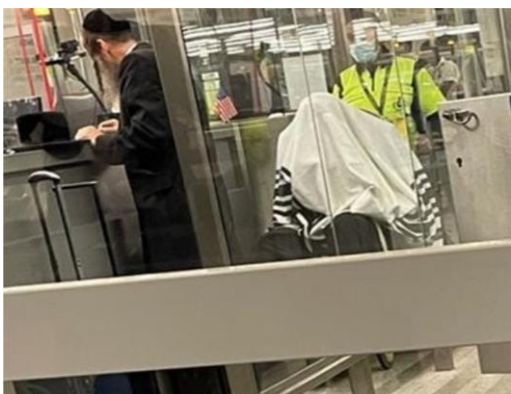

גליון פ"ד

פרשת כי תצא
תשפ"ב

ימינה, שמאלה, והקראוון מונח על הארץ

תמונה נוראה המוסיפה הרבה הרבה יראת שמים

בתמונה זו (שצולמה ע"י 'קול בחצרות') נראה המשפיע הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א ב'שדה התעופה' באמריקה - בדרכו למסע חיוזוק באמריקה, שבמרכזו כינוס כנגד פגעי הטכנולוגיה. וכדי לשמור על עינוי - התעטף רצ"מ כל כולו בטלית, ופועל גוי של 'השדה התעופה' לקח אותו בכסא גלגלים [כך היה נראה לי בתמונה], בכדי שח"ו ח"ו לא יגיע לידי ראייה האסורה... ואף שמדובר ב'אונס גמור', ובדרכו למסע חיוזוק, לא התפשר רצ"מ ושמר על עצמו בכמה וכמה גדרי קדושה !!!

וכמה אנחנו צריכים ללמוד מתמונה זו, למרות גילו המבוגר (יהסית) של רצ"מ [בערך 60] לא לקח שום סיכון, ובטוח אני שעצם את העיניים מתחת הטלית (כמו שכתב בעבר ב'מאמרי חיוזוק' - המועתק בספרי החדש שיו"ל בעו"ה בקרוב, מאמר 'שמירת העיניים') ולא לקח שום סיכון, גם התעטף כל כולו בטלית, וגם שכר פועל גוי שיקח אותו על כסא גלגלים.

ומה מתאים להביא את המעשה (מובא בקונטרס "וטהר לבנו" מאת המשגיח ר' דב יפה זצוק"ל) שפעם ניגש בחור לרבנו הס"ק ר' אלי' לאפיאן זצוק"ל לבקש שרוצה לנסוע לחתונה משפחתית, והי' זה במקום לא כל כך שמור, שאל אותו ר' אלי' ומה עם פריצות?! השיב בחור שאינו מפחד מכך, משום שזה לא יזיק לו. הוכיחו ר' אלי' באומרו; אני כבר עם רגל אחת בקבר, ובעין אחת איני רואה, ואעפ"כ אני עדיין צריך להיזהר [כאשר אני עובר ברחוב, אני מתמלא פחד - שמה אכשל חס ושלום בהסתכלות אסורה...], ואתה עם שתי רגלים בריאות ועם שתי עיניים, 'בחור בתוקפו', ואתה אומר "לי זה לא יזיק"? אי"כ או שאתה שקרן או שאתה חולה!!!

כתב הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א (באר הפרשה - כי תצא תשפ"ב) זה עתה נלב"ע בניו יארק איש וותיק וחסיד ה"ה הרה"ח רבי שמואל כ"ץ זצ"ל, ושמענו מבניו, כי אביהם היה עובד לפרנסתו ב'בינייני התאומים' בקומה ה-85, והיה נצרך להגיע ל'מנהטן' - בנייני התאומים' (מקום העבודה) ב'רכבת', אך דא עקא שבשעות הבוקר המוקדמות הרכבת הומה אדם ועמוסה להתפקע, וכמעט שאי אפשר לשמור על העיניים, על כן הצליח להשיג אישור מיוחד מה'מנהל' שיכול להגיע בכל יום ב' שעות מאוחר יותר, והיה משלימם בסוף היום.

והנה לפני כעשרים ואחד שנה (שליה אילול תשס"א) בשעה 8:45 בבוקר פגעו מחבלים בבניין, כשנכנסו בו עם מטוס, והרסו אותו על יושביו, ונהרגו כמה אלפי נפשות, ובעיקר נהרגו מי שהיו באותם הקומות שבהם נתקע המטוס, ואכן אלו שהיו בקומה ה-85 נהרגו על אתר במיתה משונה, אולם רבי שמואל הנ"ל היתה נפשו לשלל ולא היה כלל במקום הסכנה, כי כדרכו היה מגיע מאוחר יותר... ונשאר עוד כ"א שנים בארץ החיים, וזכה להשיא כל צאצאיו בזכות הקפדתו על שמירת העיניים...

השנה, כמה ישועות בכל מיני עניינים ברוח ובגשם - כל זה היה בראש השנה תשפ"ב.

וכשמגיעים עכשיו לימי האול, הימים שאפשר לפעול במידת הרחמים לביטול הגזירות, כמה שווה להשקיע ולנצל את העמים האלו.

וכמו שממשילים בעלי המוסר (כן שמעתי גם מהגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א, מעמד התעוררות והכנה רבה לימי הרחמים, מוצ"ש פרשת שופטים תשפ"ב, את"ק מירון) לבית הכנסת שהזמינו קארוון גדול, ביום המיועד הגיע משאית עם מנוף גדול, והרימה את הקראוון לאוויר.

עמד הפועל ואמר ימינה, שמאלה, ובכל פעם בדחיפה קטנה של הפועלים זז הקראוון ימינה ושמאלה. עד שהונח הקראוון בשעה טובה על מקומו.

אחרי שהמנוף הלך, נכנס הרב של ה'בית כנסת' לתוך הקראוון וחשכו עיניו, הקראוון הונח הפוך, וה'ארון קודש' היה בצד מערב... אמר לו מישוה, מה הבעיה, ימינה שמאלה, דחיפה קטנה והכל בא על מקומו בשלום... אמר לו הרב, כל זמן שהקראוון באויר אפשר להזיזו בקלות, אבל עכשיו שהקראוון כבר מונח, גם מאה אנשים לא יכולים להזיז את הקראוון - ואפילו בכל כוחותיהם...

בכה ר' מיי"ל: מורי ורבותי, עכשיו הקראוון של שנת תשפ"ג עדיין באויר, עדיין לא נכתב הגור דין של שנת תשפ"ג, אפשר בקלות להזיז את הדברים, אל נא נהיה כ"שוטה המאבד מה שנותנים לו..." המשך במדור "לעבדו בכל לבבכם"...

לע"נ מ"ה הרבני אבן מירון
ג' הירון אסון קרלין, יב"כ מתי ישראל

כתב רבינו הרמח"ל בהקדמתו למסילת ישרים "אמר המחבר: החיבור הזה לא חברתיו ללמד לבני האדם את אשר לא ידעו, אלא להזכירם את הידוע להם כבר ומפורסם אצלם פירסום גדול. כי לא תמצא ברוב דברי, אלא דברים שרוב בני האדם יודעים אותם ולא מסתפקים בהם כלל, אלא שכפי רוב פרסומם וכנגד מה שאמתתם גלויה לכל, כך ההעלם מהם מצוי מאד והשחכה רבה".

בשורות הבאות יכתבו בעז"ה דברים ידועים ומפורסמים - הידועים לכל, אבל כמו שכתב הרמח"ל יש ענין גדול לעורר ולהזכיר את הדברים אפילו ידועים שוב ושוב. אנחנו נמצאים בעיצומו של חודש אלול.

חודש אלול זה חודש שהקב"ה מגלה את כל ה-ג"ג מידות של רחמים, בכדי לתת לנו הזדמנות לשפר את גזר הדין [ואף לבטלו במקרה של גזירה רעה] לפני שהוא יגזר ולא יהיה כבר מה לעשות. ויפה צעקה קודם גזר הדין...

ניקח לדוגמה את האסונות האחרונים, אסון משפחת גלושטיין, הבה"ח מוטי שלזינגר, הבה"ח נהוראי שלום, הילד יונתן דויטש ז"ל, ועוד ועוד רבים לצערינו, כמו גם פטירת שלושת רועי ישראל (המנהיגים של כל העדות, והדבר אומר דרשוני) מרנן הגר"ח קניבסקי, חכם שלום כהן, והגר"ט וייס זצוק"ל - כל זה נגזר ב'ראש השנה' תשפ"ב.

בזמן שאנשים לא חלמו בכלל מה הולך בשמים. כמו שאמר אחד מגדולי ישראל, אני לא יודע מה הולך בשמים, אבל מספיק לי להסתכל מה קרה בשנה האחרונה - בכדי לדעת מה זה המשמעות של יום הדין.

ולאיך גי'סא: כמה וכמה דברים טובים אפשר לפעול בימי הרחמים האלו, כמה אלפי בתים נבנו בשנה האחרונה, כמה אלפי אלפי תינוקות בריאים ושלמים נולדו

ר' אמונת של הלכה הרב דוד מטיאס מצא דם בביצה האם מותר לאוכלה

d0548432274@gmail.com

הנה לגבי אכילת הדם עצמו הדבר פשוט שאסור לאכולו כמבואר ביו"ד סי' ס"ו ס"ב, ואין זה משנה היכן נמצא הדם בביצה, בכל ענין אסור לאכול את הדם, אולם לגבי שאר הביצה נחלקו הפוסקים מה דינה, דעת המחבר (ס"ג) שאם נמצא הדם על החלבון [החלק הלבן בביצה] אז הדין הוא שזורק את הדם ושאר הביצה מותרת באכילה, אך אם נמצא הדם על החלמון [החלק הצהוב בביצה], הביצה כולה אסורה באכילה, אמנם דעת הרמ"א שהמנהג הוא להחמיר ולאסור הביצה כולה בכל ענין, בין אם נמצא הדם על החלמון ובין אם נמצא הדם על החלבון עיי"ש.

אולם מבואר שם בשו"ע (ס"ז) דלא בכל הביצים הדין כן, אלא רק בביצים שבאו מזכר ונקבה, אבל ביצים שלא באו מזכר ונקבה [אלא נוצרו ע"י התרנגולת עצמה בתהליך של חימום עצמי] אין דם הנמצא בהם אוסר את שאר הביצה, אלא הדין הוא שזורק את הדם ושאר הביצה מותרת באכילה [אפילו כשנמצא הדם על החלמון] ואף הרמ"א מודה דאין בזה מנהג לאסור כל הביצה עיי"ש.

ולפי זה היה נראה שבזמננו יש יותר מקום להקל בדם הנמצא בביצים שהרי רובא דרובא של הביצים המשווקות בחנויות וברשתות השיווק הן ביצים שבאות מלולים שאין מצויים בהם זכרים כלל [כך היא המציאות בלולים שיש עליהם פיקוח, אכן בביצים שאינן חתומות שאין עליהם פיקוח, אפשר שיש לחשוש טפי שישנם גם זכרים בלול] וכן ראיתי מובא בשם הגר"ע אויערבאך שליט"א שבזמננו שרוב הביצים אינם מזכר ונקבה, אם נמצא בהם דם, זורק את הדם ואוכל את השאר (גליונות שמעתתא עמיקתא גליון קמ"ה).

אולם דעת כמה מגדולי ההוראה להחמיר בזה גם בזמננו שכל שנמצא דם בביצה בין אם נמצא על החלמון ובין אם נמצא על החלבון יש להימנע מלאכול את שאר הביצה, כן כתב בשו"ת אגרות משה (ה"ה סי' ס"א), וכן בשו"ת מנחת יצחק (ה"א סי' ק"ו), וכן הורה הגר"ג קרלין זצ"ל (הבית בכשרותו להגר"א דיני שליט"א), וכן מטו משמיה דהגר"ש אלישיב זצ"ל שאם נמצא דם בביצים נהגו לזרוק הביצה כולה גם בזמננו אע"פ שבדרך כלל אינם באים מזכר (אשרי האיש).

בה אנו הוי"ו

מעשה מוזק באמונה ובטחון

הבחור הרים את הכובע המלוכלך מהשלולית - והמשיך כרגיל

סיפר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א (באמונתו יחיה - ענייני שידוכים ניתן לשמוע במספר 0723723721 שמעו ותחי נפשכם): היה פעם אחד מגדולי הדור שהלך ברוחב ביום 'שבת קודש' חורפי וסוער. לפתע הוא רואה בחור שהולך ברוחב, והכובע שעל ראשו עף לתוך שלולית המלאה טיט ורפש. לבושו את הכובע במצב כזה, זה שאלה חמורה של 'כבוד הבריות', לנקות את הכובע בשבת - זה נוגע לכמה וכמה איסורים דאורייתא, אז מקילים כל מיני קולות (אני כותב את הדברים בבורות מוחלטת, אין ללמוד מכאן כלום למעשה) מניחים טישיו, או דופקים על הכובע, וכדו'... הבחור הרים את הכובע המטונף מהשלולית - והניח אותו על ראשו, והמשיך בהליכתו ללא אומר ודברים, ובלי שום קולא. הגדול שראה את ה'ראת שמים' המופלגת של הבחור, בירר מייד את שמו של הבחור, ובלי לברר אודותיו שום דבר, לקח אותו כחתן לבתו... עד כאן הכל טוב ויפה - אבל... אחרי החתונה התברר שגם אם הכובע נופל ביום חול שלולית, החתן דגן לא טורח לנקות את הכובע... שלעפער... כמעט 'קידושי טעות' - אבל זה השידוך שנגזר עליה 40

אמר לו ה'אמרי אמת', אתה זוכר שלא רציתי לברך אותך, אני ראיתי שיצא מזה דברים לא טובים, אבל אתה התעקשת...
40 יום קודם יצירת הולד נגזר עליכם שזה יהיה השידוך שלכם, אבל בינתיים נהיית עשיר, ולא התאים לך השידוך עם בתו של החייט העני - לא היה ברירה והוצרך הקב"ה לגלגל את קטיעת הרגל של בנכם, בכדי שתסכימו להתחתן עם השידוך שנגזר עליכם...
ובזה מבאר הגה"צ את דברי המדרש (שמואל פרשה ה) "מטרונוא שאלה לרבי יוסי [בן חלפתא] אמרה ליה לכמה ימים ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, אמר לה לשת ימים, דכתבי כי ששת ימים עשה ה' את השמים (שמות ל"א י"ז), אמרה לו מתמן ולהבא מה יתיב עביד, בטל הוא, אמר לה חס ושלום לית הוא בטל, אלא **יושב ומזוג זוגין...** אמר רבי ברכיה כלשון הזה השיבה, הקדוש ברוך הוא **יושב ועושה סולמות, מעלה לזה ומוריד לזה, משפיל לזה ומרים לזה**, הדא הוא דכתיב ה' מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם".
מסביד הגה"צ, שאין מחלוקת בין שני הביאורים. מה הקב"ה עושה? יושב ומזוג זיווגים!
ואם אנשים לא רוצים, לדוגמא: מציעים את משה קליין (קליין - קטן) למשה גרויס (גרויס - גדול), מייד משה גרויס אומר, מה פתאום? אני יתחתן עם משה קליין? לא יעלה ולא יבוא...
מה עושה הקב"ה - "עושה סולמות מעלה לזה ומוריד לזה, משפיל לזה ומרים לזה". או שמשה גרויס נהפך למשה קליין ח"ו, או שמשה קליין נהפך למשה גרויס, ואז שני הצדדים מתרצים.
לכן מאחלים "שהזיווג יעלה יפה"... שהשידוך הזה היה שומה קליין יהפך למשה גרויס...
יהי רצון שיהיה זיווגים הגונים לכולם, ושהזיווגים יעלו יפה...

לעברו בנר לנבנם

התהינות בעבודת הרב - זו תפילה

המשך ממדור מ"ה למעשה
עוד סיפר הגה"צ בשם גאב"ד ירושלים הגה"צ ר' יצחק טוביה וויס זצוק"ל; ר' יצחק היה גר בהונגריה לפני השואה, ובדרך לא דרך הצליח לקבל כרטיס לקניגער טרנספורט (רכבת הילדים) שזה היה רכבת ובה 1000 ילדים יהודים שנתנו להם כרטיס להמלט מהונגריה שהלכה ונכבשה על ידי הנאצים - וקבלו מקלט באנגליה. חייהם של ילדים אלו ניצלו בזכות מלך אנגליה שהחליט לשלוח את הרכבת ולהציל את הילדים - לכן המלך חש קירבה מיוחדת אליהם, ובא לבקרם בכפר בו שהו בפברוי לונדון.
בהגיע זמן הביקור עמדו כל הילדים בשני שורות לכבוד המלך, והמרכבה עברה בין השורות, לפתע נשמע קול מהומה - אחד הילדים קפץ לתוך המרכבה ובה המלך, המלך שנדהם ונהנה מתעוותו, שאל אותו מה אתה רוצה? התחיל הילד לבכות ואמר למלך: אזוני המלך, כל החיים שלי אני לא אוכל להודות לך על שהצלת את חיי, אבל אני מתחנן אלי, תציל אותם בשלימות, ילד צריך את אבא ואמא שלו איתו, איזה טעם יש לי בחיים אם אני יודע שאבא ואמא שלי נשפרים למוות - תציל בבקשה גם את ההורים שלי, המלך שאל לשם הוריו ומקום מגוריהם והמשיך בנסיעה.
בתוך כשבוע הורי הילד היו על אדמת אנגליה וחייהם ניצלו...
שואל הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א: איך הצליח הילד? רוב מניין ובנין של גדולי ישראל נהרגו בשואה האיומה, ולא הועילו כל ההשתדלויות להצילים... בקושי ובנסים גדולים הצליחו להציל את האדמורים 'מגור' ו'בעלזא'... כמעט כל יהודי אירופה נשרפו למוות ורק ההורים של הילד ניצלו, איך? איך קרה הנס והמופת הזה? התשובה כי הילד ניצל 2 דברים לטובתו...
א[המלך היה כאן לידו. ב[המלך רצה להיטיב להם...
ימים אלו ימי האלול - אלו ימים שהמלך נמצא עימנו, והוא רוצה להיטיב לנו, ואפשר בתפילה אחת וברגע אחת לפעול דברים שאח"כ לא בטוח שיהיה ניתן שנזנתם אפילו עם 1000 תפילות, כי זה עת רצון מיוחדת, כדאינא מהאריז"ל (שעה"פ שה"ש) על הפסוק 'אני לדודי ודודי לי, וז"ל. ר"ת אלול, לרמוז כי בחדש אלול הקב"ה מתרצה עם ישראל, ונעשה דוד להם לקרבם בתשובה, והוא קרוב לקוראיו בחדש זה, עכ"ל. וכעין זה כתב הגה"ק רבי חיים ויטאל ז"ע (עץ הדעת טוב ד"ה א ירמוז) "כי אז נהפך הקב"ה לידיד ואוהב אל האדם השב בתשובה".
- - - גם המלך איתנו, וגם הוא רוצה להיטיב לנו...
"והיה לפנות ערב ירחץ במים" - לנקות את הפנים מהעבירות עם המים של הרמעות.
היה פעם בן של מלך - שהלך לאיבוד במעמקי היער, ועברו ימים ושנים ולא נמצא הילד, יום אחד הגיע איש אחד לבוש קרעים, ומטונף כולו, ואמר אני הבן של המלך, תנו לי להנכנס למלך. אמר לו המלך אני לא מכיר אותך, אתה לא הבן שלי...
הבן התחיל לבכות בכי מרורים - וירדו מעיניו נחלי דמענות, הדמענות שטפו את הלכלוך והזוהמה, והאבא זיהה את בנו, ודאג לכל מחסורו והחזירו לארמון...
בכה הרה"צ: כתוב בספרים הקדושים שהעבירות מעבירות את צלם אלוקים מעל האדם, הקב"ה 'כביכול' לא מזהה את בנו, הם מגיעים אליו בראש השנה ומבקשים 'זכרנו לחיים' 'בספר חיים' וכו' וכו', והוא לא מזהה אותם. מה העצה? ישטוף את הפנים עם הדמענות, הדמענות של התשובה מטהרות את הנפש ומחזירות את ה'צלם אלוקים' שלו, ואז, האבא - המלך, מזהה את בנו, ונותן להם כל משאלותם, ומחזירם לארמון המלך...
ומי שלא מצליח בשום אופן לבכות ולהטהר? אומר הגה"צ: "השמיעני את קולך" - מה קורה אם האבא לא מזהה את בנו, הוא מבקש ממנו, תשמיע לי את הקול שלך, אני זיהה את הקול שלך - על ידי הקול האבא מכיר את בנו, נשמיע את קולו - ובעז"ה ייטיב לנו החתימה, ונכתב כולנו לאלתר חיים טובים ארוכים ולשלום.

וקרשנו מנר הזמנים

בענייני 'שבת מרמא קדישא'

כמה שמשקיעים בשבת - כך זוכים להרגיש את קדושתה
כתב הגה"צ ר' דן סגל שליט"א (מסילת ישרים עם ביאור (חובת האדם) ובאמת, ככל שהאדם עושה יותר פעולות לכבוד שבת, כך הוא זוכה להרגיש יותר את קדושת השבת.
כל יהודי ששומר שבת ושומר תורה ומצוות, בשבת הוא מרגיש אחרת. אבל להרגיש את קדושת השבת, זה תלוי במדרגת האדם. ויש כמה דברים שגורמים לזה. האחד, הנהגתו של האדם בכל ימות השבוע. כי מי שנמצא בכל השבוע במדרגה רוחנית גבוהה, אזי בשבת קודש הוא מתעלה ומתרומם יותר.
דבר נוסף הוא שכמה שהאדם ממתין, מצפה ומשתוקק לשבת, כך באותה מדה הוא זוכה לאור של שבת. וכמו כן עשיית הפעולות לכבוד שבת, ככל שהאדם יוסיף פעולה עבור השבת, כך יזכה להרגיש את השבת. על כן כל אדם לפי מה שהוא, ישתדל לחדש המצאות לכבוד שבת, וכגון שיש הנהגים שרק בשבת הם יושבים בראש השלחן, ואילו באמצע השבוע אינם יושבים בראש השולחן, ובהם הם מראים את כבוד ומעלת השבת.

<p>עלון השבוע: לא נתרם חלק נתרם לע"ג: משה בן הנחם תורת. וזוהו רחל זינת בת נובה תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' דפים במסכת שבת] יד - טז</p>	<p>ניתן להירשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>הרוש תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום כ'נדרים פלוס' בקופת 'עלי באר' הנבחה שבועית - 50 ש"ח מצווה רבה וחיובי הדכים להדפיס מהמייל ולהחלק בבתי כנסת.</p>
---	---	--	---